

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/144/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120200188
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120200188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobkyne: Ing. O. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom W., K. F. N. XXXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Vierou Novákovou, advokátkou so sídlom D. D., S. J. X, proti žalovanému: Jaroslav Kulhavý - SEMIS TATRY, s miestom podnikania Konská 202, IČO: 40 978 001, právne zastúpenému JUDr. Ivanom Vozárom, advokátom so sídlom Q. K., J. XXXX/XX, o zaplatenie 4759,68 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/14/2020-145 zo dňa 31. mája 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** vo výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania.

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o n e c h á v a** **n e d o t k n u t ý m** vo zvyšnej časti (výrok I.)

Žalovaný **m á** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.979,68 eur, spolu s podrobne špecifikovaným úrokom z omeškania, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Východiskovo súd prvej inštancie za preukázané vyhodnotil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou pozemku parc. č. KN-C 160, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2421 m², nachádzajúceho sa v katastrálnom území W., zapísaného na liste vlastníctva č. XXXXX. Žalobkyňa ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca uzavreli dňa 12. 6. 2014 zmluvu o nájme podľa § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetom nájmu bola časť vyššie označeného pozemku o výmere 18 m². Podľa čl. III. ods. 3.1. zmluvy, predmet nájmu prenajímateľ dáva do užívania nájomcovi za účelom prevádzkovania predajného stánku rýchleho občerstvenia, v ktorom bude nájomca uskutočňovať predaj mrazených produktov a poskytovať služby rýchleho občerstvenia v spojení s predajom na priamu konzumáciu v zmysle predmetu jeho podnikania.

3. V čl. IV. ods. 4.1. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že nájom sa dojednáva na dobu určitú, od 1. 7. 2014 do 30. 6. 2019, pričom nájom sa automaticky predlžuje o 5 rokov, ak nájomca alebo prenajímateľ najneskôr do 31. 12. 2018 písomne neoznámí druhej zmluvnej strane, že nemá záujem na ďalšom trvaní zmluvy. V čl. V. ods. 5.1. zmluvy sa zmluvné strany dojednali na nájomnom vo výške 130 eur mesačne, ktoré bolo, v zmysle čl. V. ods. 5.2 zmluvy splatné vždy do 10. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, a to na základe zmluvy, ktorá je daňovým dokladom. V čl. VIII. ods. 8.5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že nájomná zmluva zaniká aj výpoveďou zo strany prenajímateľa a nájomcu z výpovedných dôvodov, uvedených v § 9 zákona č. 116/1990 Zb. V čl. XI. ods. 11.3. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že

ostatné vzťahy sa riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného a Občianskeho zákonníka. Dňa 13. 6. 2014 uzavreli strany sporu dodatok č. 1 k zmluve o nájme, podľa ktorého sa zmenil čl. 3.1. zmluvy tak, že predmet nájmu prenajímateľ dáva do užívania nájomcovi za účelom umiestnenia predajného stánku rýchleho občerstvenia a taktiež došlo k vypusteniu čl. VIII. ods. 8.5. zmluvy.

4. Listom zo dňa 29. 6. 2015, označeným ako „Ukončenie nájomného vzťahu výpoveďou“, žalovaný oznámil žalobkyni, že vypovedáva, s odkazom na ustanovenie § 9 ods. 3 písm. a) zákona č. 116/1990 Zb., nájomnú zmluvu, nakoľko mu zaniklo oprávnenie prevádzkovať činnosť, na ktorú bol priestor prenajatý. Žalobkyňa dňa 8. 9. 2015 oznámila žalovanému, že považuje jeho výpoveď zo zmluvy o nájme za absolútne neplatnú a súčasne ho vyzvala na dodržiavanie existujúceho nájomného vzťahu. Rovnako listom zo dňa 28. 12. 2015 oznámila žalobkyňa, prostredníctvom svojej advokátky, žalovanému, že považuje výpoveď za absolútne neplatnú a vyzvala ho na dodržiavanie existujúceho nájomného vzťahu.

5. Žalobkyňa ako obstarávateľ a žalovaný ako prijímateľ uzatvorili dňa 13. 6. 2014 zmluvu o obstarávaní služieb, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním predajného stánku umiestneného na prenajatom predmete nájmu na základe zmluvy o nájme zo dňa 12. 6. 2014. Predmetom zmluvy bola dohoda zmluvných strán, že obstarávateľka zabezpečí obstaranie služieb spojených s užívaním predajného stánku, a to elektrickú energiu, dodávku tepla, dodávku vodného a stočného, odvádzanie vody z povrchového odtoku, dodávku elektrickej energie v spoločných priestoroch a za spoločné zariadenia, upratovacie, čistiace, údržbárske služby a opravy spoločných zariadení, prístrojov, spoločných priestorov a jeho okolia, odvoz komunálneho odpadu a zabezpečenie iných služieb spojených s užívaním nebytových priestorov, za ktoré jej bude prijímateľ uhrádzať vopred mesačné zálohové platby vo výške 70 eur. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú, od 1. 7. 2014 do 30. 6. 2019. Dňa 30. 11. 2015 uzatvorili zmluvné strany dodatok č. 1 k zmluve o obstaraní služieb, v ktorom sa dohodli na skončení zmluvy dohodou ku dňu 30. 11. 2015, za splnenia podmienky, že prijímateľ ponechá stánok nachádzajúci sa na predmete nájmu obstarávateľke do 31. 12. 2016 za účelom jeho prenajatia obstarávateľkou ďalším nájomcom a v termíne do 30. 6. 2016 zaplatí obstarávateľke vyúčtovanie nákladov za prevádzkové náklady za obdobie od 1. 1. 2015 do 30. 11. 2015, pričom v prípade nesplnenia uvedených povinností zostáva zmluva o obstaraní služieb zo dňa 13. 6. 2014 v platnosti do termínu, ako bola pôvodne uzatvorená.

6. Nadväzne súd prvej inštancie konštatoval, že na posudzovaný/uplatnený nárok aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 663, § 671 ods. 1, § 676 ods. 1, § 677 ods. 1 OZ, všetky citované v napadnutom rozsudku). Pokiaľ aj v článku XI. ods. 11.3. zmluvy o nájme bolo stranami sporu dojednané, že ostatné vzťahy sa riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného a Občianskeho zákonníka, nemal súd preukázané platné dojednanie o voľbe aplikácie Obchodného zákonníka na právne vzťahy strán sporu v zmysle § 262 Obchodného zákonníka. Dojednanie strán sporu v článku XI. ods. 11.3. zmluvy o nájme bolo totiž neurčité a z uvedeného dôvodu, v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, neplatné. Z dojednania nebolo jasné a určité, ktoré „ostatné vzťahy“ strán sporu by sa mali spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka a súčasne nebolo jasné a určité, ktoré vzťahy by sa mali spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Uvedenú neurčitosť nebolo možné odstrániť ani pomocou výkladových pravidiel uvedených v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Navyše, priamo v zmluve o nájme, a to v časti označenia zmluvy, je uvedené, že je uzatvorená v zmysle § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka.

7. Medzi stranami sporu bola sporná skutočnosť, či došlo ku skončeniu nájmu a kedy sa tak stalo. Žalobkyňa tvrdila, že ku skončeniu nájmu doposiaľ nedošlo, nakoľko nájom bol automaticky predĺžený v súlade so zmluvným dojednaním článku IV. ods. 4.1. zmluvy o nájme. Žalovaný tvrdil, že nájom bol skončený výpoveďou zo dňa 29. 6. 2015, preto nebol povinný dojednané nájomné za žalované obdobie uhrádzať.

8. Podľa okresného súdu vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že ku skončeniu nájomného vzťahu medzi stranami sporu došlo pred uplynutím dojednanej doby trvania nájmu, t. j. pred 30. 6. 2019. Podanie žalovaného zo dňa 29. 6. 2015 nepredstavovalo platnú výpoveď z nájmu, preto jeho dôsledkom nemohlo byť skončenie nájmu pred uplynutím dojednanej doby. Nájom dojednaný na dobu určitú zásadne nie je možné skončiť výpoveďou. Zákonné ustanovenie § 677 ods. 1 OZ umožňuje skončiť výpoveďou nájom dojednaný na dobu neurčitú. Judikatúra súdov však pripustila možnosť skončenia nájmu výpoveďou aj v prípade nájmu dojednaného na dobu určitú v prípade, ak si to zmluvné strany v zmluve o nájme dohodnú (rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 26 Cdo 2876/2000). Súd však nemal preukázané dojednanie strán sporu o možnosti skončenia nájmu výpoveďou pred

uplynutím dojednanej doby nájmu zo strany žalovaného. V článku VIII. ods. 8.5. zmluvy síce bolo pôvodne dojednané oprávnenie žalovaného aj žalobkyne vypovedať zmluvu z dôvodov uvedených v § 9 zákona č. 119/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, uvedené dojednanie však bolo zrušené dodatkom č. 1 k zmluve o nájme zo dňa 13. 6. 2014, teda v čase účinenia úkonu žalovaného dňa 29. 6. 2015 už dojednanie nebolo účinné. Ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu žalobkyne o trvaní nájmu po uplynutí dojednanej doby v dôsledku automatického predĺženia v zmysle článku IV. ods. 4.1. zmluvy. Žalovaný v podaní zo dňa 29.6.2015, označenom ako „Ukončenie nájomného vzťahu výpoveďou“, totiž jednoznačne prejavil vôľu na ďalšom nezotrvávaní v zmluvnom vzťahu. Podanie bolo doručené žalobkyni pred uplynutím doby dojednanej v článku IV. ods. 4.1. zmluvy, t. j. pred 31. 12. 2018, čo nebolo medzi stranami sporné. S ohľadom na to uzavrel, že nájom skončil dňom 30. 6. 2019, t. j. uplynutím dojednanej doby nájmu v zmysle článku IV. ods. 4.1. zmluvy.

9.Súd prvej inštancie tiež argumentoval, že predmetom nájmu neboli nebytové priestory, ale časť nehnuteľnosti (pozemku). Za nedôvodnú považoval aj argumentáciu žalovaného o existencii dôvodov pre skončenie nájmu výpoveďou a tým aj platného skončenia nájmu pred uplynutím dojednanej doby, spočívajúcich v nemožnosti užívania predajného stánku na dojednaný účel, z dôvodu zániku jedného z predmetov podnikania. Skutočnosť, že žalovanému počas trvania nájmu zanikol jeden z predmetov podnikania zapísaných v živnostenskom registri, totiž nepredstavuje zákonný dôvod skončenia nájmu. Navyše, účelom nájmu bolo užívanie časti prenajatého pozemku žalovaným na umiestnenie predajného stánku rýchleho občerstvenia. Z výpisu zo živnostenského registra žalovaného mal súd preukázané, že hoci aj žalovanému ku dňu 27. 6. 2015 zanikol predmet podnikania pohostinská činnosť a výroba hotových jedál pre výdajne, naďalej bol oprávnený (a aj doposiaľ je) vykonávať podnikanie v predmetoch predaj na priamu konzumáciu nealkoholických a priemyselne vyrábaných mliečnych nápojov, koktailov, piva, vína a destilátov, predaj na priamu konzumáciu zmrzliny, ak sa na jej prípravu použili priemyselne vyrobené koncentráty a mrazené krémy, predaj na priamu konzumáciu tepelne rýchlo upravovaných mäsových výrobkov a obvyklých príloh ako aj bezmäsitých jedál, ktoré môžu byť vykonávané pri prevádzkovaní stánku rýchleho občerstvenia. Súd nemal preukázanú ani skutočnosť, že by prenajatá časť pozemku bola žalovanému odovzdaná v stave nespôsobilom na dohodnuté užívanie alebo sa tak stalo neskôr (čo by mohlo byť dôvodom na odstúpenie od zmluvy o nájme v zmysle ustanovenia § 679 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ani skutočnosť, že by žalovaný počas trvania nájmu nemohol predmet nájmu užívať, resp. mohol ho užívať len obmedzene (čo by mohlo byť dôvodom pre neplatenie nájomného v zmysle ustanovenia § 673 OZ resp. zľavu z nájomného v zmysle ustanovenia § 674 OZ). Zo stranami sporu predloženej dokumentácie bolo preukázané, že aj po odstránení predajného stánku žalovaným z pozemku je predmetná časť pozemku voľná, t. j. nebol na nej umiestnený ďalší predajný stánok, ani iné hnuťelné, resp. nehnuteľné veci, ktoré by žalovanému v užívaní predmetu nájmu (časti pozemku) bránili.

10.Okresný súd dodal, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že v konaní vedenom tamajším súdom pod sp. zn. 4C/48/2019 bola žalovanému uložená povinnosť vydať predajný stánok žalobkyni. Žalovaný však netvrdil, ani nepreukázal, že by mu žalobkyňa v dôsledku kúpy predajného stánku v určitom období nájmu znemožnila užívanie predmetu nájmu (časti pozemku). Nesporným tiež bolo, že žalovaný predajný stánok z predmetu nájmu odstránil dňa 11. 7. 2017, pričom z vykonaného dokazovania, najmä predloženej fotodokumentácie vyplýva, že od uvedeného dátumu je predmet nájmu voľný, neboli na ňom umiestnené žiadne hnuťelné a nehnuteľné veci.

11.Následne bolo povinnosťou nájomcu zo zmluvy o nájme je platiť dojednané nájomné, súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni nájomné za obdobie od 13. 12. 2016 do skončenia nájmu, t. j. do 30. 6. 2019, v celkovej výške 3979,68 eura (pomerná časť za 19 dní mesiaca december 2016 v sume 79,68 eura a za mesiace január 2017 až jún 2019 30 x 130 eur). V zostávajúcej časti, t. j. v časti nájomného za obdobie od júla 2019 do decembra 2019, t. j. v celkovej sume 780 eur, súd podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12.Okrem toho zamietol žalobu aj v časti uplatnenej paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 1480 eur. Žalobkyňa si uvedený nárok uplatnila podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, avšak dôvodnosť aplikácie Obchodného zákonníka na právny vzťah strán sporu okresný súd preukázanú nemal.

13.Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, vzniklo žalobkyni aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré jej súd priznal z jednotlivých súm nezaplateného nájomného a to vždy odo dňa nasledujúceho po splatnosti nájomného dojednaného v článku V. ods. 5.2.

zmluvy o nájme, t. j. od 11. dňa v kalendárnom mesiaci, do zaplatenia a to vo výške 5 % ročne (§ 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ). S ohľadom na kogentný charakter dotknutých ustanovení okresný súd žalobu v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania zamietol.

14. V súlade s § 255 ods. 2 CSP súd prvej inštancie priznal v spore úspešnejšej žalobkyni pomernú časť náhrady trov konania. Úspech žalobkyne v spore predstavoval 3979,68 eura, čo percentuálne činí 83,6 %, jej neúspech 780 eur, čo tvorí 16,4 %. Pomer úspechu a neúspechu žalobkyne potom predstavoval 67,2 % (83,6 % - 16,4 %).

15. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a o trovách prvoinštančného konania, podala odvolanie žalobkyňa a domáhala sa jeho zmeny v podobe vyhovenia žalobe v plnom rozsahu.

16. Odvolateľka zotrvala na stanovisku, že zmluva o nájme doposiaľ neskončila. V zmluve bolo dohodnuté, že zmluva skončí dňom 30.6.2019, nájomný vzťah sa však predlžuje o päť rokov, pokiaľ nájomca alebo prenajímateľ neoznámia druhej zmluvnej strane do 31.12.2018 písomne, že nemá záujem na ďalšom trvaní zmluvy. Nakoľko žalovaný ako nájomca uvedené neoznámil, nájomný vzťah naďalej trvá a žalovaný ako nájomca je povinný uhrádzať dojednané nájomné. Pokiaľ ide o právny úkon žalovaného zo dňa 26.6.2015, ktorý doručený dňa 17.7.2015, nazvaný ako „Ukončenie nájomného vzťahu výpoveďou“, tento je potrebný posudzovať v súvislosti s ďalšími krokmi a konaním žalovaného. Tak ako uviedla v písomných podaniach ako aj pri osobnom výsluchu, na predmetnú výpoveď zareagovala odpoveďou a žalovaný po doručení tejto odpovede pokračoval v nájme, teda naďalej prevádzkoval predmetný stánok.

17. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaný označil konanie žalobkyne za účelové a špekulatívne. Zdôraznil, že prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný, čo je aj prípad podania žalovaného zo dňa 29.06.2015, možno v ňom identifikovať znaky charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku nevzbudzujúce pochybnosti o tom, čo chcela osoba, účastník právneho úkonu, prejaviť, a to aj v príčinnej súvislosti so správaním žalobkyne. Preto navrhol rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdiť.

18. Napokon, v ostatnom stanovisku žalobkyňa doslovne zopakovala text odvolania a doplnila, že s ohľadom na správanie žalovaného po doručení výpovede a po oznámení, že táto je neplatná, žalovaný akceptoval daný stav a v prípade, že nechcel zotrvať v tomto zmluvnom vzťahu, mal doručiť oznámenie o tom, že nechce pokračovať v nájomnom vzťahu.

19. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané subjektívne legitimovanou (neúspešnou) stranou sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP (z tohto titulu nedotknutým ponechal odvolaním nenapadnutý výrok konštatujúci čiastkovú povinnosť žalovaného plniť) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 219 ods. 3 v spojení s 378 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

20. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci formulovaným/predostretým súdom prvej inštancie - vid' (predovšetkým) bod 8 tohto odôvodnenia. Rozhodným momentom, kedy došlo k zániku nájomného vzťahu medzi sporovými stranami, je zmluvne dohodnutý termín (uplynutie dojednanej doby nájmu - bod 4.1. zmluvy), t.j. 30.6.2019 a to v spojitosti s relevantne prejavenu vôľou žalovaného ako zmluvnej strany, nezotrvať v záväzkovom vzťahu. Pre vznik následkov tohto prejavu žalovaného je totiž bez právneho významu, že išlo o neplatnú výpoveď. Určujúcou podstatou predmetného podania je totiž oznámenie, prejav vôle (realizovaný v rámci lehoty vyplývajúcej z posudzovanej zmluvy) žalovaného nepokračovať v zmluvnom záväzku, presne tak, ako to zmluvné strany kontrahovali v bode 4.1 veta druhá zmluvy o nájme.

21. Nadväzne - po kvalifikovanom/dokonanom zániku záväzkového vzťahu - sú akékoľvek úvahy žalobkyne o „akceptovaní stavu“ zo strany žalovaného alebo „automatickom predĺžení“ nájomného vzťahu právne irelevantné, nakoľko nie je možné predĺžiť už zaniknutý/neexistujúci zmluvný záväzok, resp. inak „zahojiť“ (ako to naznačuje/podsúva žalobkyňa) predmetný právny dôsledok. Napokon, nie je

preukázané ani uzavretie novej nájomnej zmluvy, preto jej (ako správne uzavrel okresný súd) uplatnený nárok na plnenie nájomného za obdobie po 30.6.2019 nedôvodný.

22.Vo vzťahu k ďalším čiastkovým zamietnutiam - ohľadne úroku z omeškania, resp. paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatneným nárokom - a teda predovšetkým k ich odôvodneniu, odvolateľka neuviedla žiadnu konkrétnu protiargumentáciu (len všeobecne napadla celý zamietajúci výrok). Krajský súd preto, súc principiálne viazaný vymedzenými odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), nemohol akokoľvek/vecne nespochybnené závery okresného súdu podrobiť odvolaciemu prieskumu. Konštatované vo svojom súhrne potvrdil napadnutý zamietavý výrok rozsudku okresného súdu ako vecne správny.

23. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu pomerného úspechu v spore.

24.O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľka - žalobkyňa nebola v tomto štádiu konania (vôbec) úspešná, čo zakladá plný procesný úspech žalovaného voči nej. O konečnej/konkrétnej výške týchto trov (po posúdení uplatnených trov v zmysle hľadísk uvedených v § 251 CSP) rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

25.Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených vád. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.